

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μιά φορά ένας Γασκώνος κι' ένας Παρισινός πιαστήκανε κι' ήσανε στα χέρια, αλλά πρόφτασαν και τους χώρισαν οι διαβάτες:

—Νάζης χόρι, είπτε τότε ο Γασκώνος στον αντίπαλό του, που με βρήκες στα καλά μου και δεν ήμουνα στα μπουρνιά μου. Άλλοιώς, αν έδύμωνα μαζί σου, θα σ' άρωμαζα και θα σε πετούσα τόσο ψηλά στον άερα, ώστε θα προλάβαιναν και θα σ' έτρωγαν ή μύγες, πριν πέσεις στη γη!...

Μιά μέρα κάποιος σπουδαστής έγραψε σ' έναν συναδέλφό του: "Αγαπητέ μου, είμαι προσκαλεσμένος άπόψε σε χορό, αλλά δεν έχω το κατάλληλο σακκάκι. Σε παρακαλώ λοιπόν να μου δώσεις προσωρινά το δικό σου".

Και ο φίλος του του άπάντησε: "Χαίρω πολύ που μου παρέχεται ή ευκαιρία να σου φανώ χολήσιμος. Σε παρακαλώ όμως να μου στείλεις έναν προτιότερο τό... πανταλόνι σου, για να το φορέσω να σου φέρω το σακκάκι μου και να σε χαιρετήσω από κοντά!...".

Κάποτε ένας Ίρλανδός με γιγαντιαίο ανάστημα και τεραστιά ρώμη, έτιχε να βροίκεται μέσα στο θέατρο κοντά σ' ένα νέο λεπτό και αδύνατο, που δεν έννοουσε να μείνη καθόλου ήσυχος και θεωρούσε διαρκώς.

—Κάησε φρόνιμα, τον ένουβούλεψε τότε ο γίγας, γιατί άλλως θα σε χώσω μέσα σε δυο κομμάτια ψωμιού και θα σε κάμω μιά μπουλιά!...

"Ένας επισκέπτης, ενώ κατέβαινε μιά μέρα από τό σπίτι κάποιου φίλου του, παραλίπτε στη σάλα και κατορούησε ως κάτω, χωρίς να λάη τίποτε.

—Νά ευχαριστήσ ή τον Θεό που δεν έχτύπησες πουνενά, του είπε ο οικοδεσπότης.

— Πώς να τον ευχαριστήσω, άποκρίθηκε ο φίλος του, άρνού δεν μου χάρισε ουτ' ένα σκαλοπάτι!...

"Ένας γιατρός, έπειδή είχε άρρωστήσει τ' άλογό του, προσάλεσε τον γείτονα του πεταλωτή να τό εξετάση.

—Τί σου χωσάρισε για τον κόπο σου; τον ρώτησε στο τέλος ο νοικοκύρης τού άλόγου.

—Τίποτα, κύριε, άπάντησε ήσυχος ο πεταλωτής. Έμεις δεν συνηθίζουμε να παίρνομε χρήματα από τους... συναδέλφους μας!

"Ο πλούσιος θεός έπιπλήττει τον άνεμό του για τ άσχοια έξοδά του:

—Έχεις χροή παντού, του φωνάζει. Βασέθηκα πειά να πληρώσω τους δανειστάς σου. Χωσάτς και στο Θεό και στο Διάβολο...

— Πέσατε έξω, θείε, άπαντά ο άνεμής. Αναφέρατε δυο πρό-

σωπα, στα όποια δεν χωσάτς ίσα-ίσα ουτε πεντάρα.

Κάποτε ο Λουδοβίκος 13ος είδε μιά φίερα στο γιακά ενός στρατάρχου και θέλοντας να τον πειράξη του ψύθυρισε μερικά λόγια ειρωνικά.

—Μεγαλειότατε, άπάντησε ο έξυπνος στρατάρχος, προσέχετε να μην τό μάθη κανείς αυτό, γιατί θα νομίσουν ότι σ' όλο τό διάστημα που βρίσκομαι στην άηρησία σας δεν κέρδισα τίποτε άλλο από φίεις!...

Μιά φορά ένας άσωτος σπουδαστής δανείστηκε από διαφόρους Έδουάρδους μιά σημαντική ποσότητα χωματών, τά όποια τους έπισχέθη και να πληρώση μετά τον θάνατο του πλουσίου και άτεκνου ήσιου του. Έξαστρα όμως πληροφορήθηκε ότι ο θεός του άπόχρησε, έντελώς άπροσδόκητα, διάδοχο.

—Έ! είπτε ο καταχρεωμένος άνεμής. Αυτό τό παιδί είνε ο πραγματικός Μεσσίας, που ήρθε στον κόσμο για την καταστροφή των Ίουδαίων!...

Κάποιος παπάς διάβαζε μιά Κυρακή στην εκκλησία από την Παλαιά Διαθήκη τό πρώτο κεφάλαιο τής Γενέσεως:

— "Και έδωκεν ο Θεός εις τον Άδάμ σύντροφον...".

Γυρίζοντας κατόπι τό φύλλο, πρόσθεσε:

— "Και ήτο πισσομένη ένδοθεν και έξωθεν...".

Καταλαβαίνετε τί είχε συμβεί; Άπό άπροσέξια γύρισε πολλές σελίδες τής Διαθήκης και από τη δημιουργία των πρωτοπλάστων πήδησε στην περιγραφή τής Κιβωτού τού Νώε.

"Ένας φίλος τού περιφήμου Ίταλου ιεροκήρυκου Πιοβάνο τον παρακάλεσε κάποτε να του μάθη μερικές απαραίτητες προσευχές. Ο Πιοβάνο τότε τον ένουβούλεψε, κάθε πρωί που σηκώνεται, να λέη την ακόλουθη προσευχή:

—Θεέ μου, φύλαγέ με από άρχοντα που ξεπεσε, από φτωχό που πλούτισε, από λάθη φαρμακοποιού, από τους χριστιανούς που άκούνε δυο φορές τή λειτουργία και από όσους δοκίμωσαν στη συνείδηα και στην τιμή τους...

"Ο γιατρός, άρνού εξέτασε τον άρρωστο που τον έπροσάλεσαν να ίδη, λέει στη γυναίκα του: —'Ο άντρας σου, κυρά μου, πάσχει από χροσμή!...

—Άπό χροσμή! Πώς τό συμπεραίνετε αυτό, γιατρέ;

—Άπό τά χέρια του. Δεν βλέπεις πόσο είνε κίτρινα;

—Μά αυτά, γιατρέ μου, πάντα τέτοιο χρομια έχουν. Ο άντρας μου εργάζεται σε βαφείο...

—Και γιατί δεν μου τώλεγε αυτό από την άρχή, εύλογημένη!...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΤΑ ΓΑΤΑΚΙΑ ΤΟΥ ΡΙΖΕΜΙΕ

Γατάκια νεογέννητα, που, πριν άκούα (έως)
Άνοιξε τα μάτια σας, χωρησάτε.
Στου γέρου καρδιναλίου τό πλάι έλάτε,
Άπάνω στής στερνής άρρώστειας του
(τό στρούμα).
Σε λίγα τό κορμί του μέο' στο μαύρο
(χόμα).
Χωρίς ζωή, νεκρό, για πάντα θα κοι-
(μάται).
"Όλοι τον έγκατέλειψαν, μά σεις θα πάτε
Νά του νεκροκρήσετε τό χλωμό στόμα...
'Η ώψηλή πολιτική... Τι ματαιότης!
'Ο κόσμος όλος γύρω μας είνε πρόδοτος!
'Όλοι δέ βλέπουν τίποτ' άλλο από την
Πού ο θάνατος τά μάτια του μικρά θα
(κλείση).
Μά σεις, γατάκια, τρέφετε κοντά του
(πύρα).
Γιατί στη γη μονάχα σάς είνε άναστήσει...
LEON BALANT